

Любен Иванов

De novo

Въздухът бе горещ и влажен, едно усещане за дъжд се носеше из него и така беше от векове.

Един мъж седеше на литиево-титанов стол пред плетена от върбови пръчки маса сред пясъците и се мъчеше. На плота на масата, внезапно завършващ с мъгливо-отсъстващ втори чифт крака премигваше магическа топка, която мъжът докосваше гальовно с пръсти измежду късите, конкретни ругатни, доста сполучливи за импровизации.

В такова време най-доброто, което можеш да направиш, е да седнеш в ПЛЕТЕНИЯ върбов стол и да разлюшкаш вечерята си – прилежно сдвккана и погълната – сред дима на сваятна цигара и хищен писък на жадни за сока ти комари.

Мъжът това се бе и опитал да направи, но кълбото му даде само свръхтехнологичния стол – много стабилен – без никакъв шанс да разклати отсъстващата вещеря. Изричната молба поне за цигара и огънче бе удовлетворена с доставката на повреден чрез настъпване от слон бластер, в комплект с шепа сушени хлебарки, завити в опаковка от чипс. Мъжът се замисли за това, че връзката между поръчката и доставката приличаше на извод на психоаналитик – логичен и точен, но бясно дразнещ. Сексуално обременен, защото. Не, че не ставаше за нищо друго, но кълбото нямаше съответния орган, за да му бъде навряно ТОВА там. Не беше още съвсем отчаян, защото продължи да дава инструкции на всемогъщата тъпа сфера, дето се учеше доста бързо, но дали все пак достатъчно бързо, дали нямаше да пукне сред тоя пясък, преди да успее да опише както трябва един поне мизерен сандвич.

Предишните сандвичи бяха приемливи като форма, не и като съдържание – филийките варираха от розов до жълт варовик, а плънката – то аметисти, то изумруди... Някакси не ставаха за ядене. Не още.

Въздъхна и се отпусна назад. Чудесната конструкцията на вечното столче дори не скръцна, би ли скръцнала ако поискам тук и сега достатъчно деутерий и шепичка бързи неутрони, колкото да почне една неуправляема реакция на термоядрен синтез, кротко се попита мъжът и пребърса потта от челото си.

Тъпо, тъпо и гладно – това му беше, но беше къде-къде за предпочитане пред това въобще да не му бъде, както на някои други, например.

Кълбото го разбра неправилно и извлече от паметта му образа на ТЪПИЯ му шеф, който си чака ГЛАДНО... хамбургера... Хамбургера! Дай! Дай това, дето е с шибан, препържен лук, да, с лук, онова, лютиво-то, гнусно растенийце и с гадното кюфте, разбра ли ме?

Да. Разбра го и след като ОБРАЗА на шефа му изчезна все така

очаквайки, хамбургерчето остана. Очаквайки. Помириса го и то спря да очаква, защото дълго го бяха очаквали, е, не точно него, но по-добре от предишното силикоидско меню.

Да ти го начукам, доволно си изръмжа мъжът, докато глъщаше онуй, единственото добро качество на което беше хранителността му. Кълбцето, доста вече поумнеличко измъкна от съзнанието му образа на чук, съедини го с образа на penis и се получи дървен penis с метални топки. Мъжът се изпули отпърво на схватливостта на магийката, после опита да оцени чувството ѝ за хумор, после се задави яко и се пули поне още минута, кашляйки парчета хамбургер и потопаи куриозния символ на фалократското мислене в мъглата на сълзите си.

А когато се нахрани, оная закачка вече я нямаше и той кратко си пожела: „приятел“. Приятелят беше една бременна котка, която тревожно се отърка о десния му крак и о НЕКЪЩЕСТВУВАЩИТЕ два крака на плетената маса.

Той знаеше, че тя ще роди скоро, защото познаваше тая котка. Името ѝ беше Моки, бе имал такава точно преди да се случи онова. Затова помоли: „мяко“ и в тишината на сътворението Моки кротко залочи мякото – щеше да бъде трудна нощ. Промърмори: „одеяло“, наметна се и котката легна в скута му. Чакаха.

Знаеха, че ще възродят света – всеки чрез своите спомени. И всеки, когото си спомнеха, щеше да си спомни по още нещо.

И този свят – нов, дошъл от небитието – щеше да бъде по-добър, защото казано е:

„...в началото бе словото...“, а също и:

„...словото е Любов...“

Лошото се забравя, нали, точно по това се различава от Любовта.

Амин!

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/558>]